

Nr 12.

Utlåtande i anledning av väckta motioner angående kronoarrendatorernas jakträtt.

Tredje lagutskottet har till behandling förehaft två inom riksdagen väckta, till lagutskott hänvisade motioner, nr 245 i första kammaren av herr *Johansson, John*, och nr 294 i andra kammaren av herr *Andersson* i Björkäng, *m. fl.*

I motionerna, vilka är likalydande, framhålles, att det vore angeläget att åstadkomma ett bättre lagskydd för kronoarrendatorernas förstahandsrätt till jakten på den brukade egendomen samt att det vore önskvärt, att en prövning skedde i vad mån det genom lagstiftningsåtgärder vore möjligt att tillerkänna kronoarrendatorerna förstahandsrätten till jaktarrende av sådan skogsmark, som nära anslöte sig till den arrenderade kronoegendomen. Motionerna utmynnar i en hemställan, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om åtgärder i syfte att bereda kronoarrendatorerna ökade möjligheter att förvärva jakträtt på av dem innehavda egendomar».

Gällande bestämmelser.

Jakträtt å arrenderad kronojord.

Den grundläggande bestämmelsen om jakträtt vid upplåtelse av mark för jordbruk återfinnes i 7 § *andra stycket lagen den 3 juni 1938 (nr 274) om rätt till jakt*. I detta lagrum stadgas, att brukaren äger, där ej annat avtalats, nyttja den jakt, som hör till marken. Denna regel gäller i princip för såväl jord i enskild ägo som kronans jord.

För brukare av kronojord har dock genom särskilda bestämmelser förbehåll gjorts om undantagande helt eller delvis av jakträtten på den brukade egendomen.

I fråga om jordbruksegendomar under domänstyrelsens förvaltning gäller *förordningen den 22 juni 1934 (nr 320) angående grunder för förvaltningen av viss kronoegendom* (arrendeförordningen). Förordningen omfattar två slag av kronoegendom, nämligen *dels* s. k. jordbruksdomäner, *dels ock* skogsjordbruk. Den förra gruppen avser jordbruk av större omfattning och av tillräcklig bärighet för att en familj skall kunna försörja sig därpå. Vid utarrenderingen av dessa jordbruk skall

enligt 3 § i förordningen till egendomar hörande skogsmark undantagas från arrendet. Med skogsjordbruk menas vissa på kronoskogar belägna mindre jordbruk. Enligt förordningens 6 § må vid egendomens utarrendering rättighet att jaga på ägorna helt eller delvis undantagas och upplåtas särskilt för sig, där med hänsyn till jaktvården eller av andra skäl sådant anses lämpligt. Stadgandet gäller båda de nämnda slagen av kronoegendom.

Nyssnämnda förordning har tillkommit efter förslag av 1932 års kronojordsutredning. I sin motivering för stadgandet i 6 § (SOU 1933: 32 s. 71) redogjorde utredningen för vad ett år 1921 avlämnat betänkande av de s. k. domänsakkunniga och ett år 1923 avlämnat förslag av domänintendenten Sven Linders innehöll i förevarande hänseende.

Domänsakkunniga föreslog, att jakträtten å jordbruksegendom skulle kunna vid utarrenderingen, i likhet med vad som gäller om fiske, undantagas från arrendet och utarrenderas särskilt för sig under förutsättning att högre avkomst därigenom kunde påräknas från egendomen. I motiveringen för sitt förslag framhöll de sakkunniga, att jakträtten för närvarande oftast inginge i arrendet utan att denna förmån vid arrendesättningen särskilt beräknades. Denna förmån vore i de trakter, där tillgången till vilt vore riklig, en faktor att räkna med. Om en bestämmelse av innehåll, som de sakkunniga föreslagit, upptoges bland förvaltningsgrunderna, vore ju på intet sätt uteslutet, att arrendatorn av jordbruket även kunde få jaktarrendet, men vunnes den fördelen, att detta bleve föremål för en särskild uppskattning och gäve staten den inkomst, som därav skäligen kunde beräknas.

Mot domänsakkunnigas förslag vände sig Linders under uttalande, att jakträttens skiljande från arrendet i syfte att därigenom vinna större avkomst näppeligen kunde godtagas. Ett högt betalt jaktarrende lockade ofta till allt för ivrigt jagande och ledde stundom till formligt utrotande av villebrådet, något som ingalunda i längden vore för staten-jordägaren förmånligt. Det intresse som staten här borde bevaka vore ej den största möjliga inkomsten för tillfället utan den rätta jaktvårdens trygghet. Vore ur jaktvårdssynpunkt erforderligt, att jakten å en eller flera kronoegendomar sammanlades eller jakträtten å dessa sammanfördes med jakträtten å andra egendomar i orten till större komplex med enhetlig och god jaktvård, borde detta givetvis kunna ske och i dylika fall jakträtten undantagas från arrendet och upplåtas för sig. Eljest borde i regel jakträtten såsom hittills åtfölja arrendet. I anslutning till vad Linders sålunda anfört upptog han i sitt förslag till förvaltningsgrunder ett stadgande av innehåll, att vid utarrendering av jordbruksegendom jakträtt å egendomen kunde undantagas och upplåtas på särskilt arrende, därest sådant undantagande från jaktvårdssynpunkt kunde anses erforderligt.

Härefter anförde kronojordsutredningen:

Jakträtten å de utarrenderade jordbruksegendomarna torde, vid det förhållandet att skogsmarken skall undantagas från arrendet, i regel bliva av ringa ekonomiskt värde, varför dess upplåtande på särskilt arrende i allmänhet icke kan för kronan medföra någon nämnvärd ekonomisk vinst. Men å andra sidan kan dess upplåtande till annan person än arrendatorn

för den sistnämnde medföra ett icke ringa obehag. På grund härav torde i regel såsom hittills jakträtten böra medfölja arrendet, vilket uppenbarligen icke utesluter, att vid arrendeavgiftens bestämmande dess värde för arrendatorn beaktas. Emellertid kan såsom Linders anfört sådana omständigheter föreligga, att det ur jaktvårdssynpunkt framstår såsom lämpligast, att den till en jordbruksegendom hörande jakträtten undantages från arrendet. I sådana fall bör domänstyrelsen kunna vid utarrenderingen av egendomen undantaga jakträtten och disponera över densamma särskilt. Men även andra hänsyn och omständigheter kan tänkas uppstå, som föranleder till att jakträtten lämpligen bör undantagas från arrendet, och bör det även då stå öppet för domänstyrelsen att vidtaga dylik åtgärd.

I yttrande över kronojordsutredningens betänkande hemställde Riksförbundet Sveriges statsarrendatorer, att förevarande bestämmelse måtte erhålla sådan lydelse, att jakträtten finge undantagas endast i de fall, då sådant med hänsyn till jaktvärden vore lämpligt.

Vid framläggande av förslag till arrendeförordning (prop. 174/1934) anförde dåvarande chefen för jordbruksdepartementet beträffande 6 §:

»Att i avseende å jakträtten snävt binda domänstyrelsens handlingsfrihet synes ej lämpligt. Ifrågavarande bestämmelser skola ju även tillämpas beträffande jakträtten å de på kronoskogarna belägna jordbruksegendomarna. Ett undantagande av jakträtten å dessa egendomar kan understundom vara betingat av andra hänsyn än jaktvärden. Jag förutsätter emellertid, att arrendatorerna såvitt möjligt bibehållas vid jakträtten och att alltså vederbörlig hänsyn tages till arrendatorernas intresse av att jakträtten icke upplåtes till annan person.»

Beträffande dispositionen av jakträtten på *arrendeegnahemmen*, som upplåtes av lantbruksnämnderna enligt *kungörelsen den 11 juni 1948 (nr 366) angående den statliga jordbruksegnahemsverksamheten*, har riktlinjer uppdragits i en inom jordbruksdepartementet utarbetad, den 9 januari 1950 dagtecknad *promemoria*. Genom beslut av Kungl. Maj:t den 13 januari 1950 överlämnades promemorian till lantbruksstyrelsen och lantbruksnämnderna för beaktande. I promemorian uttalas bland annat, att då jakträtten på arrendeegnahem ur jaktvårdssynpunkt och i övrigt befinnes lämpligen kunna upplåtas, innehavaren av arrendeegnahemmet bör lämnas företräde till jakträtten i följande fall, nämligen dels när han disponerar jakträtt å angränsande marker av erforderlig omfattning, dels då arrendeegnahemmet tillsammans med andra dylika fastigheter bildar ett större sammanhängande för jakt lämpligt område, dels ock då arrendeegnahemmet är anslutet till jaktvårdsområde, samt att upplåtelsen av jakträtten bör ske på viss tid, högst fem år, och på villkor i övrigt, som kan anses betryggande för jaktvärden.

För vissa särskilda kategorier brukare av kronojord finnes en särregel i 7 § första stycket jaktlagen. Detta stadgande lyder:

Boställshavare, kronohemmans åbo och, inom de sex nordligaste länen, innehavare av kronotorp, skogstorp eller odlingslägenhet å kronomark samt den som med nyttjanderätt innehar å sådan mark upplåtet kolonat ävensom innehavare av fjällägenhet ovan odlingsgränsen inom Norrbottens och Västerbottens län äge jakträtt å fastighetens ägor; dock skall den innehavare av kronotorp, skogstorp, odlingslägenhet, kolonat eller fjällägenhet sålunda medgivna jakträtten icke innefatta rätt till jakt efter älg.

Jämförlig med kronojord som avses i 7 § första stycket jaktlagen synes ur ifrågavarande synpunkt den jord vara, som upplåtits å renbetesfjällen i Jämtland med stöd av 56 § lagen den 18 juli 1928 (nr 309) om de svenska lapparnas rätt till renbete i Sverige — s. k. jämtländska arrendelägenheter — eller som upplåtits enligt kungörelsen den 20 juni 1947 (nr 267) angående upplåtelse av norrländska fjällägenheter m. m.

Jakträtt å kronoskog gränsande till utarrenderad kronojord.

I kungörelsen den 25 november 1927 (nr 437) angående grunder för tillgodogörande av kronans jakträtt finnes bestämmelser om jaktutövningen å vissa kronans marker, t. ex. kronoparker och från kronans jordbruksdomäner vid utarrendering undantagen skog. I kungörelsen stadgas bland annat (6:o och 7:o), att det ankommer på Kungl. Maj:t att uppdraga åt domänstyrelsen att under förutsättningar, som angivits i kungörelsen, upplåta kronans jakträtt. Med stöd av ett motsvarande stadgande i en tidigare kungörelse utfärdad den 8 november 1912 (nr 290) har Kungl. Maj:t genom brev den 25 april 1913 lämnat domänstyrelsen sådant uppdrag. I fråga om älg, hjort eller rådjur (högvilt) har sålunda styrelsen bemyndigats att — där stammen av dessa djurslag så förökat sig, att den ur jaktvårdssynpunkt lämpligen bör beskattas eller till förekommande av olägenhet eller hinder för skogsskötseln minskas — upplåta rätt att under tid ej överstigande ett år i sänder fälla visst antal djur. Där utarrenderande av rätten till jakt å annat villebråd (småvilt) anses överensstämma med god jaktvård och i övrigt lämpligen böra ske, skall styrelsen upplåta sådan jakträtt på arrende för en tid av högst fem år i sänder samt under villkor i övrigt och på sätt, som finnes vara för skogs- och jaktvården betryggande.

Efter framställning av domänstyrelsen har Kungl. Maj:t genom beslut den 28 januari 1938 bemyndigat styrelsen att till jordbruksarrendator (avser arrendator av kronodomän) upplåta jakträtt å småvilt å från jordbruksarrendet undantagna skogsmarker under längre tid än som medgivits i ovan berörda brev den 25 april 1913.

Innehavare av skogstorp och odlingslägenhet inom de sex nordligaste länen, kolonist, fjällägenhetsinnehavare och kronotorpare må, då domänstyrelsen finner det skäligt, erhålla rätt till jakt — i regel efter småvilt — å viss del av angränsande krono-

mark [se 3:o andra stycket ovannämnda kungörelse angående grunder för tillgodogörande av kronans jakträtt samt 20 § andra stycket kungörelsen den 17 juni 1943 (nr 532) angående upplåtelse av kronotorp].

Tidigare behandling av förevarande spörsmål.

Frågan om kronoarrendatorernas jakträtt på av dem innehavda egenomar har varit föremål för riksdagens prövning under 1952. I motionerna I: 56 och II: 74 vid 1952 års riksdag framställdes nämligen samma yrkande som i de nu förevarande motionerna.

Under behandlingen av förstnämnda motioner inhämtades yttranden av domänstyrelsen och lantbruksstyrelsen, varjämte Svenska jägareförbundet och Jägarnas riksförbund bereddes tillfälle att avge yttrande.

Jägarnas riksförbund tillstyrkte bifall till motionerna under framhållande, att nuvarande regler rörande kronoarrendatorernas jakträtt lämnade plats för godtycke samt att undantagandet av jakträtten medfört betydande olägenheter för arrendatorerna och varit till nackdel, då det gällt att skapa respekt och förståelse för en god viltvård.

Övriga remissinstanser avstyrkte motionerna.

Domänstyrelsen anförde därvid:

I fråga om jordbruksdomänerna gäller vid arrendeuppskattning sedan lång tid att jakträtt å de områden, som föreslås att ingå i arrende av jordbruket, skall värdesättas för att eventuellt tillika med jakträtten å annan fastigheten tillhörande mark i regel i första hand erbjudas jordbruksarrendatorn. Därest arrendatorn godtager sådant erbjudande tecknas med honom särskilt kontrakt om arrende av jakträtten. Då det är fråga om mindre jordbruksegendom med skogsmark av ringa utsträckning, där jakten är av föga betydelse, har styrelsen låtit jakträtten åtfölja jordbruksarrendet. Härvid undantages dock alltid rätt till jakt efter älg, hjort och rådjur. Skulle jordbruksarrendatorn ej vilja arrendera jakträtten upplåtes denna, därest jordbruksarrendatorn däremot intet har att erinra, till annan person. Emot arrendatorns vilja har jakträtt på jordbruksdomän endast i ett fåtal fall upplåtits till annan. Skäl därför har då varit att styrelsen med hänsyn till viltvårdens fordringar ansett påkallat att göra sådan upplåtelse.

Enligt styrelsens mening är arrendatorernas rätt till jakt å jordbruksdomänerna väl tillgodosedd genom de regler, som styrelsen plägar tillämpa.

Vid utarrendering av rätt till jakt å kronopark kan därå belägna skogsjordbruk ej undantagas, då jakt och jaktvård å det härigenom splittrade området skulle försväras och understundom omöjliggöras. Skogsjordbruken är ej heller av sådan areal att jakträtt endast å arrendeområdet skulle kunna upplåtas särskilt för sig.

Svenska jägareförbundet yttrade till en början i fråga om jordbruksdomänerna:

Beträffande jordbruksdomänerna brukar jakten i regel upplåtas särskilt, men i den mån jakten är eller blir ledig blir enligt uppgift jordbruksarren-

datorn alltid tillfrågad. Bestämmelsen i förordningen den 22 juni 1934 om att vid utarrendering av kronans jordbruksegendom jakträtten må helt eller delvis undantagas och upplåtas särskilt för sig har tillkommit av jaktvårdshänsyn och i syfte att för kronan möjliggöra utnyttjandet av bästa sätt av den tillgång som jakten utgör. För dessa syften är bestämmelsen väl ägnad, och några berättigade anmärkningar mot domänstyrelsens sätt att handha detta kan, såvitt förbundet har sig bekant, icke framställas.

Efter att ha erinrat om att skogsjordbrukens förekomst i stort sett är begränsad till Svealand och Götaland, fortsatte jägareförbundet:

Man bör hålla i minnet att avsikten med upplåtelsen av skogsjordbruk i huvudsak är att tillgodose kronoparkernas behov av arbetskraft, och upplåtelsen är därför ofta eller i regel förenad med viss arbetsskyldighet. Dessa skogsjordbruk bör därför icke betraktas såsom jordbruksegendomar i egentlig mening. Jakten har i de mellansvenska och södra delarna av landet ett helt annat värde än i de norrländska ödemarkerna. För bevarande av detta värde är det för kronan som markägare av utomordentligt stor betydelse, att jaktmarkerna bevaras så väl arronderade som gränserna medgiva — en sönderstyckning och en insprängning i marken av enklaver med särskild jakträtt skulle nödvändigtvis medföra en stark reduktion av möjligheterna för en god jaktvård och därmed även av jaktmarkens värde. I konsekvens härmed har vid upplåtandet av skogsjordbruk jakten i regel måst undantagas från upplåtelsen, och detta lär nog bliva nödvändigt även i fortsättningen, därest jaktvårdens synpunkter skall tillbörligt beaktas.

Lantbruksstyrelsen uppgav i sitt yttrande, att i fråga om arrendeegnahemmen något behov icke torde föreligga att reglera jakträtten på annat sätt än som föreskrivits i promemorian den 9 januari 1950.

Tredje lagutskottet vid 1952 års riksdag hemställde i sitt utlåtande nr 17 att förenämnda motionerna I: 56 och II: 74 icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd. Till stöd för denna hemställan anförde utskottet bland annat:

»Utskottet delar motionärernas uppfattning, att brukare av kronojord icke böra generellt utestängas från jakt å kronojorden. Även då egendomen är av mindre omfattning bör arrendatorn principiellt ha möjlighet att få jakträtt. I likhet med vad som enligt jordbruksdepartementets förutnämnda promemoria tillämpas vid arrendeegnahemmen synes arrendator å skogsjordbruk, vilken är lämplig därtill, i varje fall böra ges företräde till jakträtten, då han disponerar jakträtt å angränsande marker eller då den arrenderade egendomen tillsammans med andra fastigheter bildar ett större sammanhängande för jakt lämpligt område eller då egendomen är ansluten till ett jaktvårdsområde. Över huvud taget får det anses stå i överensstämmelse med andan i de gällande föreskrifterna, att arrendatorn erbjudes jakträtten, då anledning finnes till antagande, att en god viltvård kommer att bestå även efter upplåtelsen.

I många fall kunna kronoarrendatorer beredas jaktmöjligheter och viltvårdsarbetet främjas genom att arrendatorerna inlemmas i jaktvårdsföreningar. Initiativ och understöd från domänverkets sida torde kunna vara av stor betydelse för denna enligt utskottets mening värdefulla förenings-

verksamhet. Den förutsätter ju emellertid icke, att arrendatorerna såsom i motionerna åsyftas erhålla jakträtten just å den av dem brukade jorden.

Såväl å jordbruksdomäner som å skogsjordbruk kunna jaktförhållandena vara av den mest skiftande karaktär. Såsom framhölls redan vid arrendeförordningens tillkomst synes det därför ej lämpligt att i avseende å jakträtten snävt binda domänstyrelsens handlingsfrihet. Närmare än vad 6 § arrendeförordningen anger bör sålunda icke genom bindande bestämmelser preciseras, under vilka förutsättningar jakträtten må kunna undantagas vid utarrendering av jordbruksegendom under domänstyrelsens förvaltning. Utskottet vill alltså icke förorda ändrade författningsbestämmelser i ämnet.»

Utskottet.

I förevarande motioner I: 245 och II: 294 anföres såsom skäl för motionärernas hemställan, att vid tillkomsten av de bestämmelser, som reglerar kronoarrendatorernas jakträtt, det utan tvivel varit avsett att kronoarrendator i allmänhet skulle tillförsäkras jakträtten på det område han brukade. Det i 6 § arrendeförordningen intagna stadgandet, att jakträtten vid utarrendering av kronoegendom finge undantagas och upplåtas särskilt för sig, »där med hänsyn till jaktvården eller av andra skäl sådant anses lämpligt», hade emellertid givit plats för godtycke vid tillämpningen. Såsom »andra skäl» kunde vad som helst åberopas. Arrendatorerna hade gång efter annan klagat över att de — i många fall på synnerligen svagt grundade skäl — frantagits jakträtten på de arrenderade ägorna. Utrymmet för godtycke vid tillämpningen av detta stadgande borde därför begränsas, vilket kunde ske genom att uttrycket »andra skäl» skärptes till exempelvis »andra och starkt vägande skäl».

Av denna motivering att döma förefaller det som om motionärerna med kronoarrendatorer företrädesvis avsett arrendatorer å sådan kronoegendom, som omfattas av arrendeförordningen, d. v. s. jordbruksdomäner och skogsjordbruk. Andra brukare av kronojord synes ju också enligt ovanstående redogörelse för gällande bestämmelser ha fått sitt berättigade intresse i ifrågavarande hänseende tillgodosett. Sålunda erhåller arrendatorerna å arrendeegnahemmen företräde till jakträtten på dessa fastigheter, då sådan rätt ur jaktvårdssynpunkt över huvud taget anses böra upplåtas. Och övriga kategorier av nämnda brukare (innehavare av kronotorp, skogstorp, odlingslägenheter, fjällägenheter m. m.) har icke blott tillförsäkrats jakträtt — utom såvitt avser jakt efter älg — på den brukade egendomen utan kan jämväl efter domänstyrelsens beprövande erhålla rätt att jaga på angränsande kronomark. Domänstyrelsens förut återgivna yttrande ger emellertid vid handen, att även arrendatorerna å jordbruksdomänerna beretts i huvudsak motsvarande förmåner. I de fall då jakträtten undantages från arrendet erbjudes nämligen i regel i första hand arrendatorn rätten till jakt efter småvilt, och endast i ett fåtal fall har denna rätt mot arrenda-

torns vilja upplåtits till annan. Vidare må nämnas, att dessa arrendatorer enligt uppgift också brukar erhålla tillstånd till jakt efter älg under särskild jakttid (licensjakt), därest deras jaktområde med hänsyn till storlek och arrendering lämpar sig för sådan jakt.

Tydligtvis är det bland kronoarrendatorerna endast innehavarna av skogsjordbruken, som icke enligt rådande praxis beredes tillfälle till jakt på kronomark. Utskottet anser det angeläget, att alla möjligheter tillvaratas för att förbättra dessa arrendatorers ställning i förevarande hänseende, särskilt med hänsyn till att de i viss utsträckning har skyldighet att arbeta på kronoskogarna. I detta sammanhang må framhållas, att, enligt vad som upplysts inom utskottet, vissa enskilda skogsbolag under senare tid upplåtit sina skogar till jaktintresserade skogstjänstemän och skogsarbetare i bolaget för jakt efter småvilt. Enligt uppgift har även domänstyrelsen slagit in på denna väg.

Skälen till att arrendator av skogsjordbruk, vilka huvudsakligen är belägna på kronoparkerna i Svealand och Götaland, icke erhåller jakträtt i samband med arrenderingen angives i domänstyrelsens yttrande vara, att skogsjordbruken har för liten areal för att kunna utgöra fristående jaktområden och att det ur jaktvårdssynpunkt är nödvändigt att jaktområdena på kronoskogarna icke splittras.

Utskottet, som i princip ansluter sig till denna domänstyrelsens uppfattning, vill framhålla, att en utökning av kronoarrendatorernas jakträtt icke får leda till en försämring av betingelserna för god jaktvård på ifrågasvarande områden. Med hänsyn härtill kan utskottet icke förorda, att innehavarna av skogsjordbruken erhåller ensamrätt till jakten på av dem brukad egendom. Icke heller synes det lämpligt att kronoskogarna i fråga i jaktligt avseende splittras genom uppdelning mellan dessa arrendatorer.

Tredje lagutskottet har emellertid i sitt ovan återgivna utlåtande till 1952 års riksdag pekat på möjligheten att bereda kronoarrendatorer tillgång till jakt och samtidigt främja viltvårdsarbetet genom att arrendatorerna inlemmas i jaktvårdsföreningar. I utlåtandet framhölls även betydelsen av initiativ och understöd från domänverkets sida för denna föreningsverksamhet.

Det synes utskottet som om detta vore den bästa lösningen av förevarande spörsmål. Utskottet förutsätter då, att dessa föreningar får arrendera jakten på lämpliga områden av kronoskogar och att därvid föreskrives sådana villkor för jaktutövningen, som kan anses betryggande ur jaktvårdssynpunkt. Utskottet förutsätter likaledes att, därest de områden som tages i anspråk för detta ändamål tidigare varit upplåtna för jakt åt personer, vilka skött viltvården på ett förtjänstfullt sätt, dessa personer intresseras för att ingå såsom medlemmar i föreningarna.

För att tillgodose de önskemål om ökade möjligheter för kronoarrendatorer att förvärva jakträtt, som utskottet sålunda funnit berättigade, erford-

ras ingen ändring av gällande bestämmelser på området. Däremot vore det enligt utskottets mening värdefullt med en översyn rörande tillämpningen av dessa bestämmelser, syftande till att i görligaste mån befordra en utveckling i huvudsaklig överensstämmelse med de riktlinjer utskottet förordat. En sådan översyn torde kunna verkställas genom domänstyrelsens försorg.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte, i anledning av motionerna I: 245 och II: 294, i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om en översyn rörande tillämpningen av gällande bestämmelser om kronoarrendatorers jakträtt i de delar och med det syfte utskottet ovan angivit.

Stockholm den 16 mars 1954.

På tredje lagutskottets vägnar:

HUGO OSVALD.

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från första kammaren: herrar Osvald, Albert Hermansson, Grym, Ivar Nilzon, Axel Jansson, Ebbe Ohlsson, Herbert Hermansson och Boo;

från andra kammaren: herrar Andersson i Löbbo*, Andersson i Möln-dal, Johansson i Torp, Nyberg och Andersson i Dunker samt fru Torbrink och fru Boman*.

*) Ej närvarande vid utlåtandets justering.